

СЪБИТИЕТО ЗЪРНАТО

Дечица, азъ съмъ зрънце
отъ плодоносна ржъ!
За мене трѣбва слънце
и само малко дъждъ —
да никна, да се смѣя,
да растна, да вирѣя...

Заровено съмъ тукъ,
но азъ съмъ живо пакъ,
че като бѣлъ памукъ
ми праща Господъ снѣгъ,
и нѣма скръбъ, тѣжа
въ сърдцето ми сега...

А пролѣти за чудо
ще пустна азъ листца,
катъ тънички крилца
на нѣжна пеперуда,
и здраво ще стоя
надъ влажната земя.

Великдень ще настѣпи,
ще дойде празникъ светъ,
И всѣки клонъ ще пѣе,
ще цѣвне всѣки цвѣтъ,
тогазъ и мойта нива
ще се вълнува жива.

Подъ бѣла дреха, босъ
ще дойде самъ Христосъ,
съ чело вѣнчано съ трѣне,
съ роса отъ кървавъ потъ,
та съ благословъ да зърне
тамъ скромния ми плодъ!...

А азъ ще да вирѣя,
ще вдигна златенъ класъ,
зръната ще налѣя
и жътвата богата
ще бжде оня часъ
стопанину отплата...

И сивото зърно
ще смелятъ на брашно
да мѣсятъ хлѣбъ: Тогава
ще дойде мойта слава! —
и моятъ скромень плодъ
ще храни цѣлъ народъ!

Емануилъ п. Димитровъ